

Avondje praten met
oud-voorzitter NOVA Wim Oosterman:

Onze hobby is geenszins een aflopende zaak

Op de algemene ledenvergadering van 16 april 1983 trad Wim Oosterman af als voorzitter van de NOVA en gaf hij, na een tienjarige bestuursperiode, de voorzittershamer aan mevrouw Phine van der Velden. In deze tien jaar, die niet de gemakkelijkste van de NOVA waren, heeft hij heel wat tijd besteed aan onze organisatie.

Het gros van onze leden kent Wim Oosterman voornamelijk door de speelse en humoristische wijze, waarop hij de jaarlijkse manifestatie wist te openen. Maar we zouden Wim onrecht aandoen, als we dit als zijn voornaamste verdienste zagen. Hij was een uitstekend leider van besprekingen en vergaderingen, achter de schermen was geen inspanning hem teveel om de NOVA op de goede koers te houden.

Nu van afstand

Na zijn vertrek is het stil om hem heen geworden. Hij was weliswaar aanwezig op de nationale manifestatie en op de algemene vergadering, maar bemoeide zich niet meer met de gang van zaken en beschouwde de ontwikkelingen van een afstand. Was Wim, zoals hij gezegd had, weer gewoon aan het filmen geslagen en hoe had hij zijn terugtreden ervaren, na zo een drukke en woelige periode? Meer dan genoeg reden om eens een avondje te gaan praten in dat karakteristieke huis van hem, midden in de Naardense vestingstad.

Hoe is het eigenlijk allemaal begonnen?

'Nou, ik heb die baan van voorzitter bepaald niet gezocht. Het NOVA-bestuur zocht een opvolger voor

Steenkist en Jan Dekker ging op speurtocht. Hij zag mij, als voorzitter van de smalclub Bussum, een districtsfestival organiseren in 't Spant in Bussum en vroeg me daarna of ik voorzitter van de NOVA wilde worden. Eerlijk gezegd voelde ik daar niet zoveel voor, maar Jan is tamelijk vasthoudend en elke keer als we elkaar tegenkwamen, begon hij er opnieuw over. En telkens als ik hem vertelde, waarom ik vond, dat ik daar niet geschikt voor was, kwam hij met het argument, dat dat nou juist de typische eigenschappen waren om het wel te kunnen. Op een gegeven ogenblik heb ik gedacht: nou, als hij dan vindt, dat ik het wel kan, zal ik het maar proberen.

Sfeer overbrengen

Maar dat moet je wel waarmaken. Eén van de dingen, die ik in die tijd niet leuk vond bij de NOVA was de rivaliteit op wedstrijden en de scherpe kritiek, die wedstrijdfilmers soms op hun collega's hadden. Dat vond ik niet juist en ik heb geprobeerd het plezier in het filmen naar voren te halen en die concurrentie-mentaliteit met het mes op tafel een beetje af te zwakken.

Ik ontdekte, dat je door de sfeer van je openingstoespraakje op een wedstrijd een stemming kon overbrengen en daarom waren mijn speeches

Een vertrouwd beeld van vele jaren, Wim achter de lessenaar in Ede. Maar naast dit optreden waren er uiteraard vele belangrijke zaken die zijn volle aandacht vroegen.

bewust nooit ernstig en ze gingen op een gegeven moment zelfs de kant van een conferentie op, maar ik bereikte ermee, dat het allemaal wat vriendelijker en minder agressief werd en dat beviel me bijzonder goed. Je kunt een film mooi of minder mooi vinden, maar in iedere film die in Ede draait, zit genoeg om als amateurfilmer van te genieten, behoudens misschien een enkele uitzondering. Dan moet je ook waardering kunnen opbrengen voor het werk van je collega-filmers.

Wat waren de grote teleurstellingen in die tien jaar voorzitterschap?

Ja, dat was natuurlijk de afscheiding van een aantal filmclubs, die het niet met het beleid van de NOVA eens waren en de federatie NH 63 vormden. In feite was het conflict al geboren, toen ik het voorzitterschap overnam. Ik heb erg mijn best gedaan om

het terug te draaien, maar de zaak was te sterk in het persoonlijke vlak getrokken om nog succes te kunnen hebben en het is me niet gelukt om de afscheiding ongedaan te maken. Dat heeft me oprecht gespeten.

Filmbeeld

Dan waren er natuurlijk de financiële problemen, waarmee de NOVA in 1981 geconfronteerd werd. Dat heeft me ook niet onberoerd gelaten. Het risico dat we genomen hadden met het zelf-uitgeven van Filmbeeld, was groter dan we gedacht hadden en dat werden we ons pijnlijk bewust, toen de advertenties uitbleven en de exploitatie steeds duurder werd. We gingen in een half jaar tijd een hoop geld verliezen en dat is niet tijdig genoeg gesignaleerd. We leefden boven onze stand en dat moesten we bezuren. Ons grootste probleem was toen, dat we een verplichting had-

**Het is niet goed als je op je routine
gaat drijven**

den ten opzichte van onze leden om elf nummers van Filmbeeld te leveren, want daar had men al voor betaald. In feite waren we dan ook dolgelukkig, dat drukkerij Kerckebosch de uitgave van het blad en daarmee de verdere risico's wilde overnemen, ons bovendien een deel van de schuld wilde kwijtschelden en ons ook nog uitstel gaf van betaling. Dat was een heel correcte opstelling, want men had ons zonder meer failliet kunnen verklaren. En dat men als tegenprestatie een continuering van de zakelijke relatie via een meerjarig contract wenste, was ook niet onbegrijpelijk. Bovendien blijf ik van mening, dat we voor die paar tientjes abonnementsgeld, die we per jaar voor Filmbeeld betalen, een heel behoorlijk blad in de bus krijgen. Of een lidmaatschap van de NOVA in principe aan een filmblad gekoppeld moet zijn, is een andere zaak waarover je van mening kunt verschillen. Maar het is onredelijk om te stellen, dat het blad zijn geld niet waard zou zijn.

En wat waren de mooiste herinneringen?

Er zijn veel mooie herinneringen overgebleven. De kameradschap met een groot aantal mensen, waarmee je de liefde voor dezelfde hobby deelde. Een direct hoogtepunt was toch wel de viering van ons 50-jarige jubileum. Dat weekend in Ede vond ik grandioos en daar heb ik volop van genoten. Als ik wat verder in het verleden terug ga, was daar die beroemde uitzending van Studio Vrij van de KRO over de amateurfilmerij, waardoor we overal in het land propaganda bijeenkomsten konden organiseren. Dat was een enorm succes. Ik herinner me, dat ik naar Zwolle ging en daar zaten 150 mensen in een café te wachten. Aan die landelijke aktie hebben we toen heel wat leden overgehouden.

Heb je er spijt van, dat je uit het bestuur bent gegaan?

Nee, ik heb het altijd met bijzonder veel plezier gedaan. Maar na verloop van tijd raak je het stuk creativiteit kwijt en ga je op je routine drijven. Dat is niet goed. In het begin barstte ik van ideeën en vergeet niet, dat ik me, naast het voorzitterschap, ook nog met veel andere dingen bezig hield. Cursussen geven, lezings-

Voor iedere winnaar een woordje apart. Hier krijgt aan het slot van een van de jaarlijkse manifestaties de familie Teeninga voor 'Goed begrepen' de gouden speld.

gen houden, zelf filmen, veel jureren in binnen- en buitenland, de UNICA, om maar een paar zaken te noemen. En dat kun je gewoon niet lang achter elkaar doen. Tien jaar was al rijkelijk veel.

Iets anders

Als je dan zegt, dat je er mee ophoudt, ben je daar ook aan toe. Het was heus wel een beetje een fijn gevoel, dat ik van die zorg af was. Maar dat houdt niet in, dat je meteen de volgende dag een camera grijpt, om weer een film te gaan maken. Ik ben eens wat anders gaan doen. Ik mocht altijd al graag tekenen en nu ben ik met aquarellen begonnen. Dat is moeilijk, maar ik ben op een cursus gegaan en nu zie ik, na een tijdje, dat ik vorderingen ga maken. Kijk maar, dit maakte ik drie maanden geleden en dit heb ik zondag gemaakt. . .

Ik heb niet ervaren dat ik in een groot gat viel. Ik ben wat andere dingen gaan doen en daarnaast toch wel aan het filmen gebleven. Maar niet een echte wedstrijdfilm, want daar moet je het goede onderwerp voor hebben en dat heb ik nog niet. Natuurlijk blijf ik wel op de hoogte van het reilen en zeilen van de NOVA, want ik ben trouw lid van de USA en daar ontmoet ik wel een paar mensen.

Wat vind je van de herstructureringsplannen van het NOVA-bestuur?

Dat moet je wel doen. Dat zie ik als een absolute noodzaak. Als je het niet zou doen, wordt het een aflopende affaire. Persoonlijk ben ik van mening dat je, als je een amateurfilmer bent in de echte zin van het woord, ook lid wilt zijn van een organisatie en ook via een blad op de hoogte wilt blijven van wat er allemaal in die wereld gebeurt. Maar ik kan me heel goed voorstellen, dat er mensen zijn die daar anders over denken.

De realiteit van dit moment is, dat je geen grote toevloed van nieuwe filmers mag verwachten. Er wordt door de fabrikanten van apparatuur nauwelijks reclame meer voor gemaakt en smalfilmen wordt door de vakhandel bijna niet meer gepousseerd. Kijk maar in de etalages. Ik had de grootste moeite om onlangs de plakpers te kopen, die ik graag hebben wilde.

Keuze maken

In die situatie moet je een keuze maken. Je kunt natuurlijk zeggen: we houden onze poot stijf en we maken er een élitaire club van, ook al houden we maar 1000 leden over. Dat zou ik om meer dan één reden onverstandig vinden. De richting, waarin het bestuur nu denkt, spreekt me wel aan.

Maar dan moet je met een goed dienstenpakket komen. Dat kan alleen als je veel leden hebt. Ik vind het een goed idee om een enquête te houden en ik vind het ook een goed idee om daar de filmclubs buiten de NOVA in te betrekken. Probeer alles wat de smalfilmerij een goed hart toedraagt te bundelen. Natuurlijk moet ook de creatieve video-filmer daar een plaats in kunnen vinden, maar dat zal heel langzaam gaan en daar mag je de eerste jaren geen duidelijke ledenwinst van verwachten. Er is nog alle gelegenheid om de plannen aan de hand van de uitslag van de peiling bij te stellen, maar het doel moet zijn om een zo groot mogelijk aantal smalfilmers een huis te geven, waar ze tevreden in kunnen wonen.

Nog een laatste opmerking?

Ja, ik wil nog even terugkomen op de laatste manifestatie in Ede. Waarschijnlijk het grootste aantal films, dat we ooit in de finale gehad hebben en een fantastische kwaliteit. Wie zei, dat smalfilmen een aflopende zaak was? Ede bewees het tegendeel. En dat zal heus niet veranderen. Daarom kunnen we de toekomst van onze hobby best een beetje optimistisch tegemoet zien.